

25 Μαρτίου 2016

Το βοτάνι της υπομονής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Η εποχή μας δεν αντέχει τον πόνο. Το βλέπεις παντού. Δεν αντέχουμε την πίεση, την αναμέτρηση, τη μάχη. Και οι γονείς μας φταίνε όσο να το πεις γι αυτό. Μας προλάβαιναν τις ανάγκες μας πριν εκδηλωθούν. Μας έδιναν φαγητό πριν πεινάσουμε, μας έντυσαν πριν κρυώσουμε. Γενικά δεν μας άφησαν να στερηθούμε.

Και η αλήθεια είναι, ότι αυτό μας δυσκόλεψε μετά στη ζωή μας. Η ζωή με τις στεναχώριες δεν ήταν το ίδιο καλή και μας ζόρισε αρκετά. Και αυτό όχι γιατί η ζωή είχε για μας φυλαγμένα περισσότερα προβλήματα, αλλά γιατί εμείς δεν είχαμε εκπαιδευτεί να είμαστε μαχητές. Και οι δικοί μας όταν τους θέλαμε δεν μπορούσαν να είναι εκεί.

Αυτό μας έμεινε συνήθειο στη ζωή και γίναμε ανυπόμονοι. Είναι αλήθεια ότι

παίρνουμε παυσίπονα πριν μας πιάσει πονοκέφαλος. Γίναμε φυγόπονοι.

Δεν τον μπορούμε και δεν τον θέλουμε το δύσκολο δρόμο. Θέλουμε τις απολαβές αλλά χωρίς κόπο και χωρίς ιδρώτα. Κι όμως τι κερδίζεται και τι μπορεί να κερδηθεί στη ζωή χωρίς κόπο;

Όταν παρά ταύτα κάτι συμβεί, πέφτουμε του θανάτου. Και δεν είναι να πεις μεγάλη δυσκολία αυτή που μας κυνηγάει, αλλά να.... δεν μπορούμε να κάνουμε υπομονή.

Υπομονή : Η λέξη κλειδί. Εμείς την έχουμε σαν τελευταία λύση. Τι να κάνεις.... υπομονή.. λέμε και χτυπάμε διεκπαιρωτικά την πλάτη του άλλου..

Κι όμως την υπομονή θα έπρεπε να την επιλέξουμε στην αρχή κι όχι να την αφήσουμε να μας επιλέξει εκείνη στο τέλος.

Μια γιαγιά στην Αφρική κάποτε μου έλεγε:

-Εσείς οι λευκοί δεν πίνετε από αυτό το βοτάνι τώρα. Παλιά πίνατε, μα τώρα δεν πίνετε. Κι όμως κάνει τόσο καλό.

-Ποιο βοτάνι γιαγιά της είπα

-Εκείνο της υπομονής. Εδώ στην Αφρική φυτρώνει αλλά θα το βρείς και παντού.

-Και πως θα το βρώ της είπα:

-Θα ψάξεις εκεί που φυτρώνει η πίστη. Δίπλα φυτρώνει κι αυτό.

π.Εφραίμ Παναούσης